

Warszawa, dnia 7 maja 2012 r.

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH

BMP-0724-2-2/2012/MK

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 10.05.12.
2200 podpis. Borusewicz

p. obj. M. Lanota
11.05.12

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

S I K K A
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 14.05.12
nr. 4045 podpis. [signature]

Szanowny Panie Marszałku

W nawiązaniu do pisma z dnia 4 kwietnia 2012 roku (sygn. BPS/043-08-272/12) przekazującego tekst oświadczenia Senatora RP Pana Tadeusza Arlukowicza złożonego podczas 8. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 marca 2012 roku w sprawie *nowych rozwiązań prawnych w zakresie finansowania ratownictwa górskiego*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Jak wynika ze sprawozdań z realizacji zadań przez Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe i Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, w 2011 roku koszty pomocy udzielonej turystom, w tym koszty akcji ratowniczych prowadzonych na zorganizowanych terenach narciarskich, wyniosły: GOPR – 12.038.722 zł, TOPR – 6.502.023 zł.

W 2011 roku GOPR udzielił pomocy w 6002 przypadkach, w tym podjął 1481 interwencji przy okazji wypadków górskich. W analogicznym okresie TOPR udzielił pomocy w 2027 przypadkach, w tym 417 razy interweniował przy okazji wypadków górskich.

Jednocześnie należy wskazać, że w wyniku inicjatywy legislacyjnej podjętej przez Komisję Administracji i Spraw Wewnętrznych, w dniu 18 sierpnia 2011 roku Sejm RP uchwalił ustawę *o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich* (Dz. U. Nr 208, poz. 1241), której przepisy zaczęły obowiązywać, co do zasady, od dnia 31 grudnia 2011 roku. Wprowadzenie w życie przepisów ww. ustawy, w związku ze stale rosnącym zainteresowaniem turystyką i sportami górskimi zarówno wśród turystów krajowych, jak i zagranicznych oraz dynamicznym rozwojem infrastruktury związanej z uprawianiem form aktywności górskiej, miało przyczynić się do podniesienia bezpieczeństwa osób przebywających w górach.

Przedmiotowa ustawa przewiduje finansowanie ratownictwa górskiego ze środków budżetu państwa. Zgodnie z art. 17 ust. 2 ww. ustawy, zadania z zakresu ratownictwa górskiego są powierzane i finansowane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w ramach dotacji celowych przyznawanych z części budżetu państwa, której jest dysponentem. Wspomniane zadania zlecane są organizacjom do realizacji na podstawie corocznie podpisywanych umów.

Budżet ministra właściwego do spraw wewnętrznych nie jest jedynym źródłem finansowania ratownictwa górskiego. Również jednostki samorządu terytorialnego mogą udzielać dotacji celowych podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa górskiego na finansowanie zadań w zakresie ratownictwa górskiego nieobjętych umową z Ministrem Spraw Wewnętrznych (art. 17 ust. 3 ww. ustawy). Ustawa przewiduje także obowiązek przekazywania podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa górskiego 15% wpływów z opłat pobieranych za wstęp i udostępnienie wejścia do parku narodowego lub krajobrazowego znajdującego się w górach oraz za wstęp na jego wszelkie ścieżki edukacyjne i biletowane obiekty, na obszarze, na którym znajduje się określony park narodowy lub krajobrazowy, z przeznaczeniem na dofinansowanie zadań w zakresie ratownictwa górskiego (art. 17 ust. 4 ww. ustawy).

Z kolei koszty zapewnienia ratownictwa narciarskiego pokrywane są przez zarządzających zorganizowanymi terenami narciarskimi. Zgodnie bowiem z art. 19 ust. 1 ustawy *o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich* zarządzający odpowiada za zapewnienie warunków bezpieczeństwa osób przebywających na zorganizowanych terenach narciarskich.

Nalożenie obowiązku pokrywania kosztów związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa osób przebywających na zorganizowanych terenach narciarskich powinno przynieść dodatkowe środki do budżetów organizacji uprawnionych do wykonywania tego typu zadania.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w ustawie *o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich* nie wprowadzono przepisów zobowiązujących osoby ratowane do ponoszenia kosztów akcji ratowniczych, czego skutkiem byłaby konieczność wykupienia stosownego ubezpieczenia przez turystów wyjeżdżających w polskie góry.

Należy również wskazać, że w Europie nie istnieją jednolite zasady finansowania ratownictwa górskiego i narciarskiego. W wielu krajach alpejskich system finansowania ratownictwa opiera się głównie na systemie ubezpieczeniowym. W praktyce polega to na tym, że koszty akcji ratunkowych – w tym np. użycia śmigłowca do akcji poszukiwawczych – pokrywają towarzystwa ubezpieczeniowe, które oferują polisy ubezpieczeniowe osobom uprawiającym turystykę górską i narciarstwo. Refundacja kosztów przeprowadzonych akcji ratunkowych dokonywana jest bezpośrednio na podstawie obowiązujących cenników.

Innym rozwiązaniem, funkcjonującym w niektórych krajach europejskich, jest wydatkowanie środków budżetu państwa jedynie na utrzymanie gotowości ratowniczej podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa. Koszty akcji ratunkowych są opłacane natomiast przez osoby, którym udzielono pomocy.

Ponadto warto wskazać, że w Europie nie został wypracowany jednolity system realizacji zadań z zakresu ratownictwa górskiego i narciarskiego. W niektórych krajach, podobnie jak w Polsce, zadania te realizowane są przez ochotnicze organizacje społeczne, w innych zaś przez służby państwowe.

Jednocześnie należy zauważyć, że przepisy ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich w systemie prawnym obowiązują dopiero od trzech miesięcy (od dnia 31 grudnia 2011 roku). Jest to zbyt krótki okres, by stwierdzić, jak w praktyce wygląda stosowanie jej przepisów.

2 wypracowania

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
[Signature]
z. up. Stanisław RAKOCZY
Podsekretarz Stanu

Otrzymuje:
Departament Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów